

Lovforslag og efter den borgerlige Straffelov. Det er virkelig en uheldig Forskjel. Efter dette Lovforslag vil nemlig Straffen for Rømning i Frestid første og anden Gang kun være Fængsel, og først tredje Gang kan den stige til Strafarbejde, og i Krigstid er Straffen Fængsel i anden Grad eller Strafarbejde ikke over 3 Aar; men efter den borgerlige Straffelovs § 77, er Straffen for den, der forleder Nogen til Rømning eller understøtter Rømning, naar Landet er i Krig, ubetinget Strafarbejde indtil 8 Aar og i Frestid ikke under 3 Maanedes simpelt Fængsel eller Forbedringshusarbejde indtil 3 Aar. Det vil altsaa ses, at Straffen for den, der blot understøtter Rømning, efter den borgerlige Straffelov er langt strengere end den, der efter dette Lovforslag er fastsat for selve Rømningen, og naar man tilmed tager i Betragtning, at den, der blot understøtter Rømning, efter Reglerne om Meddelagtighed, vil, naar han dømmes efter dette Lovforslag, blive ansat med en meget ringere Straf end den, som § 83 omhandler, vil man se, at der her er en ganske overordentlig Anomali tilføede. Jeg har imidlertid ikke stillet noget Forslag om at fjerne den, fordi det ganske vist maa erkjendes, at Bestemmelsen i den borgerlige Straffelov paa dette Punkt er noget vel streng, om end Bestemmelsen her paa den anden Side maa siges at være noget for mild. Jeg havde haabet, at man vilde have givet et Bidrag til noget, men ikke ganske, at udjevne den paafaldende Anomali, der fremkommer mellem den borgerlige og militære Straffelov ved at vedtage de Forslag, der vare stillede af Mindretallet i Udvalget om, at Nebstættelse i de Meniges 2den Klasse skulde forbindes med Straffen for Rømning; derved vilde den være bleven noget forstærket og Anomalien noget mindre. Men efter at dette Forslag er bortfaldet, er Anomalien tilføede i en beklagelig Grad, og den vil i enkelte praktisk mødende Tilfælde, navnlig naar en Civil understøtter en Militærs Rømning, blive i høj Grad stødende, idet i dette Tilfælde den Civile, der har ydet sin Understøttelse, vil blive straffet med en langt strengere Straf end den Militære, der har foretaget Gjerningen og maaste har forledet den Anden til at understøtte sig; men som Forholdet nu foreligger, maa det være Gjenstand for yderligere Overveelse. — Med Hensyn til Forslaget til § 110 under Nr. 69 maa jeg bemærke, at, naar den ærede Ordfører til Begrundelse derfor sagde, at det ikke var nødvendigt, men paa den anden Side ingen Skade kunde gjøre, saa kan det ikke alene ikke gjøre Skade, men det vil vistnok fjerne en væsentlig Ukorrekthed i Paragrafen, som kunde vække en Misforstaaelse; thi naar der i § 110 tales om Dyrer mod den borgerlige Dyrighed, maatte man nødvendigvis, naar man ikke havde en Forklaring derpaa, forstaa det saaledes, at der kun handles om det, der i den borgerlige Straffelov kaldes Dyrer, hvilket slet

ikke er Meningen. Man forudsætter netop en tilsvarende Modstand mod den borgerlige Dyrighed som den, der i det militære Forhold kaldes Dyrer, og navnlig i denne Straffelov kaldes Dyrer, hvilket er noget helt Andet end Dyrer efter den borgerlige Straffelov. — Jeg skal dernæst tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger angaaende et Ændringsforslag til § 120, som var Gjenstand for et stærkt Angreb af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen); det er Ændringsforslaget under Nr. 72 a, at der i anden Linie efter Ordet „Overmand“ tilføies: „naar denne er i Uniform“. Jeg finder mig saa meget mere foranlediget til at sige et Par Ord derom, som jeg ikke kan tiltræde den Motivering af dette Ændringsforslag, der blev givet af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer). Han forstaaer Ændringsforslaget paa en anden Maade end jeg. Efter min Mening ligger der nemlig deri ikke dette, at det altid og ubetinget er ustraffbart ikke at vise sin civilklædte Overmand de befalede Legn paa Respekt. Jeg forstaaer Paragrafen kun saaledes, at den gaar ud paa at fastsætte en særlig Straf for det Tilfælde, at Overmanden er i Uniform. I dette Tilfælde skal Vedkommende ubetinget belægges med Straf, naar han forsømmer at vise Legn paa Respekt; men dermed er det efter min Mening ikke udelukket, at vedkommende Ufbelingschef kan befale de Vedkommende, der høre til Ufdelingen, at vise Legn paa Respekt mod deres Overmand, ogsaa naar disse ere civilklædte, i hvilket Tilfælde, naar en saadan Befaling er givet, de Vedkommende ville falde ind under Straffebestemmelsen i § 156, hvis det kan siges, saaledes som der staar i denne Paragraf, at Noget falder dem til Laft derved, at de have handlet imod, forsømt eller i alt Fald ikke med den tilbørlige Nøagtighed efterkommet den givne Befaling. Paa denne Maade har jeg opfattet Bestemmelsen, og jeg har derfor ikke havt væsentlig Betænkelighed ved den. Maatte den derimod opfattes saaledes, at den affaar, at vedkommende Ufbelingschef kunde give en saadan Forstrift, vilde jeg ganske vist have stor Betænkelighed ved Bestemmelsen, thi da vil det være at føre et Stykke Tjenestereglement ind i Straffeloven. — Søvrigt findes mit Navn baade paa Forslaget under Nr. 72 b. og paa Nr. 73 om at forandre Ordet „Hæder“ enten til „Ærbødighed“ eller til „Respekt“. Dette er imidlertid en Feiltagelse; min Mening er den, at jeg i saa Henseende foretrækker Ordet „Respekt“. Det er det gamle og bekjendte Ord, og det, som det egentlig i Virkeligheden paaligger den Undergivne at vise sin Overmand, er Legn paa Respekt. Det er ikke just en særegen Hæder, snarere maaste Ærbødighed, men det er i Virkeligheden det, der betegnes ved Udtrykket „militær Respekt“. Dette er vistnok det træffende og korrekte Udtryk. — Ved Forslaget af